

Sygn. akt II Ka 261/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2019r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Sędziowie: Sędzia SO Waldemar Cytrowski

Sędzia SO Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Ewy Sypniewskiej Sojki Prokuratora Prokuratury Rejonowej

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2019r.

sprawy **A. K.**

oskarżonego z art.18§2k.k. w zw. z art.271§1k.k. w zb. z art.297§1k.k.w zb.
z art.13§1k.k. w zw. z art.286§1k.k. w zw. z art.11§2k.k. w zw. z art.12k.k.

i W. R.

oskarżonego z art.231§1k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego W. R. oraz przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy

z dnia 7 maja 2019r. sygn. akt II K487/17

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art.66§1k.k. w zw.
z art.67§1k.k. warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego W. R. o zarzucany mu czyn z art.231§1k.k.
na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata, a na podstawie art.67§3k.k. w zw. z art.43a§1k.k. orzeka od oskarżonego na
rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym
oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1000zł (jeden tysiąc złotych).

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze po 1/2 części czyli w
kwotach po 40zł i wymierza oskarżonemu A. K. opłatę w kwocie 1680zł za postępowanie odwoławcze,
a oskarżonemu W. R. opłatę w kwocie 100zł za obie instancje.

Robert Rafał Kwieciński Agata Wilczewska Waldemar Cytrowski

Zakres uzasadnienia został ograniczony zgodnie z art. 423 § 1a k.p.k. w zw.
z art. 457 § 2 k.p.k., w związku z czym uzasadnienie sporządzone zostało w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu
A. K., z uwagi na wniosek
o uzasadnienie złożony przez obrońcę oskarżonego A. K..

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 maja 2019r. Sąd Rejonowy w Słupcy, sygn. akt II K 487/17, oskarżonego **A. K.** uznał za winnego, tego że w okresie od 8 września 2016 r. do 17 października 2016 r. w Z. na ul (...) oraz w S. na Al. (...), działając w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 17.811,00 zł w postaci pomocy finansowej dla producentów rolnych, w których gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej powstały szkody na powierzchni co najmniej 70 % upraw lub powstały na powierzchni co najmniej 70 % upraw w szklarniach i tunelach foliowych spowodowane wystąpieniem w 2016 r. niekorzystnych zjawisk atmosferycznych, w dniu 8 września 2016 r. w Urzędzie Miasta w Z. wobec M. A. (1), pracownika tego (...), a jednocześnie członka Komisji powołanej do ustalania wysokości strat oraz uprawnionej do wydawania protokołów oszacowania zakresu i wysokości szkód w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej spowodowanych przez suszę, wypowiadając stwierdzenia poddające w wątpliwość kompetencje i działanie jej osobiście oraz wyżej wskazanej Komisji, oraz wskazując, że spowoduje zwolnienie M. A. (1) z pracy, chcąc aby zmieniła ona protokół z dnia 2 sierpnia 2016 r. tak, aby szkody wykazane na poszczególnych uprawach jego gospodarstwa rolnego wyniosły nie mniej niż 70 %, nakłonił ją do poświadczenia nieprawdy poprzez zmianę sporządzonego w dniu 2 sierpnia 2016 r. protokołu oszacowania zakresu i wysokości szkód w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej spowodowanych przez suszę w ten sposób, aby M. A. (1) dokonała zmian wysokości procentowej strat ustalonych tj. w rubryce stopień szkód- utrata plonu (%) w następujących pozycjach: łąka trwała dwukośna z 50% na 80 %, mieszanka zbożowa jara z 40% na 80%, pszenżyto ozime z 45% na 80%, owies z 50% na 80%, seradela na nasiona z 0% na 100%, jęczmień jary z 45% na 75%, żyto z 40% na 70% przez co łączna wartość strat w gospodarstwie uległa zmianie z 5,48% na 11,17% średniej rocznej produkcji oraz zmieniony w ten sposób protokół podpisała i przedłożyła do podpisu innym członkom ww. Komisji, a następnie w dniu 17 października 2016 r. w S. na Al. (...) bezpośrednio zmierzając do doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd dysponenta tymi środkami pomocy- Wojewodę (...), złożył wniosek o udzielenie dla siebie pomocy de minimis w Biurze Powiatowym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w S., do którego załączył poświadczający nieprawdę, zmieniony w dniu 8 września 2016 r. w Z. przez M. A. (1) dokument-protokół oszacowania zakresu i wysokości szkód w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej spowodowanych przez suszę z dnia 2 sierpnia 2016 r., który to protokół, mający istotne znaczenie dla przyznania pomocy finansowej de minimis w kwocie 17.811,00 zł, zawierał dane pozwalające na przyjęcie, że na poszczególnych uprawach szkody były nie mniejsze niż 70 %, podczas, kiedy pierwotny protokół nie pozwalał na ubieganie się o udzielenie wyżej wskazanej pomocy, jednak zamierzonego celu nie osiągnął, wskutek poinformowania przez osoby trzecie Biura Powiatowego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w S. o poświadczeniu nieprawdy na przedłożonym protokole, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1-3 k.k. karę grzywny 150 stawek dziennych po 50 złotych każda.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby i na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Sąd na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego zapisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/59/17/P pod pozycją 26 stanowiącego protokół oszacowania zakresu i wysokości szkód w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej własności A. K. (karta 56-58 akt) przez pozostawienie w aktach sprawy.

Sąd na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił dowody rzeczowe zapisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/59/17P pod pozycją od 1 do 24 (dokumenty zawarte w segregatorze załączonym do akt) do Urzędu Miejskiego w Z., natomiast dowód rzeczowy zapisany w tym wykazie pod pozycją 25 stanowiący teczkę nr (...) -8110- (...) do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (...) Oddział (...) w S..

W ostatnim punkcie wyroku, Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po połowie, tj. od oskarżonego A. K. w kwocie 1765,00 złotych, w tym opłatę w kwocie 1680,00 złotych.

Apelacje od powyższego wyroku wniósł oskarżony W. R. jak również jego obrońca oraz obrońca oskarżonego A. K..

Obrońca oskarżonego A. K. orzeczeniu zarzucił:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku poprzez:

- przyjęcie, że protokół z dnia 2 sierpnia 2016r. zmieniony przez świadka M. A. (1) w wyniku rozmowy z oskarżonym zawierał w swej treści okoliczności nieprawdziwe co do zakresu i wysokości szkód

w gospodarstwie rolnego oskarżonego, w sytuacji gdy M. A. oraz pozostali członkowie komisji powołanej do ustalenia wysokości strat oraz uprawnionej do wydawania protokołów oszacowania zakresu i wysokości szkód w gospodarstwach rolnych o działach specjalnych produkcji rolnej spowodowanych przez suszę nie zweryfikowali w żaden sposób wartości podanych we wniosku złożonym przez oskarżonego, które to później wartości M. A. (1) umieściła w zmienionym protokole, co

z kolei powoduje, że nie można stwierdzić, że M. A. (1)

w powyższym zakresie poświadczyła nieprawdę w rozumieniu przepisu

z art. 271 k.k.;

- przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona nakłaniania M. A. (1) do określonego działania, mimo braku dowodów na przyjęcie takich wniosków w stosunku do A. K.;

- przyjęcie, że oskarżony w chwili składania wniosku o oszacowanie zakresu strat spowodowanych suszą działał z zamiarem bezpośrednim doprowadzenia Wojewody (...) do niekorzystnego rozporządzenia poprzez przyznanie oskarżonemu pomocy finansowej de minimis w kwocie 17.811,00 zł w sytuacji, gdy w chwili składania wniosku oskarżony nie posiadał wiedzy o organizowanej pomocy oraz nie znał zakresu przyznawanych świadczeń, a nadto A. K. nie posłużył się dokumentem poświadczającym nieprawdę, albowiem za taki nie może być uznany protokół oszacowania strat ze wskazaniem wartości, co do których nie przeprowadzono postępowania wyjaśniającego zgodność podanych wartości ze stanem faktycznym.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę

zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego A. K. okazała się niezasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż obrońca oskarżonego

w głównej mierze kwestionuje trafność ustaleń faktycznych i oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji, a w konsekwencji i sprawstwo oskarżonego A. K.. Kontrola instancyjna wykazała jednak, że zarzuty te są chybione i stanowią typową polemikę skarżącego z prawidłowymi ustaleniami dokonanymi przez Sąd orzekający.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacji, Sąd odwoławczy pragnie zauważyć, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz wnikliwie

i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych, co do samego przebiegu zdarzenia. Ocena materiału dowodowego w zakresie czynu przypisanego oskarżonym przez Sąd I instancji dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 2 k.p.k., 4 k.p.k., 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych

w rozumowaniu Sądu I instancji. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na poprawnie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 7 k.p.k. organy postępowania, a więc także i Sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., wtedy gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.). (vide: wyrok składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 roku, publ. OSNKW 1991/9/41).

Kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania, tak więc nie ma podstaw do dyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Wobec powyższego uznać należy, iż całkowicie niezasadny jest zarzut skarżących, dotyczący naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k.

Sąd orzekający dokonał prawidłowej oceny w zakresie wyjaśnień oskarżonego A. K. odnośnie okoliczności w których nakłonił M. A. (1) do poświadczenia nieprawdy poprzez zmianę sporządzonego w dniu 2 sierpnia 2016r. protokołu oszacowania zakresu i wysokości szkód

w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej spowodowanych przez suszę. Oskarżony wypowiadał stwierdzenia poddające

w wątpliwość kompetencje i działanie M. A. (1) jak również wskazywał, że doprowadzi do jej zwolnienia z pracy, jeżeli świadek nie zmieni treści sporządzonego protokołu, zgodnie z jego wolą w zakresie zmian wysokości procentowej ustalonych strat. W opinii Sądu odwoławczego nie budzi wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił w ten sposób znamiona nakłaniania M. A. (1) do określonego działania, bowiem nakłanianie może przybrać różne formy, w tym polecenie czy groźbę. Jednocześnie w ocenie Sądu odwoławczego, dla przyjęcia sprawstwa oskarżonego nie ma przy tym znaczenia fakt, iż zarówno M. A. (1) jak i pozostali członkowie komisji powołanej do ustalenia wysokości strat nie zweryfikowali podanych przez oskarżonego wartości. Dla ustalenia sprawstwa oskarżonego istotne jest bowiem to, iż swoim działaniem nakłonił M. A. (1) do sporządzenia dokumentu przeznaczonego na użytek publiczny, który w swej treści poświadczał, korzystając z domniemania prawdziwości okoliczności nieprawdziwe. Wątpliwości Sądu odwoławczego nie budzi również fakt, iż oskarżony A. K. w chwili składania wniosku o oszacowanie zakresu strat spowodowanych suszą działał z zamiarem bezpośrednim doprowadzenia Wojewody (...) do niekorzystnego rozporządzenia poprzez przyznanie pomocy finansowej de minimis w kwocie 17.811,00 zł. A. K. miał konkretnie określony cel, którym było doprowadzenie, by M. A. (1) zmieniła protokół oszacowania strat w taki sposób, by w świetle zmienionych przepisów oskarżony mógł otrzymać pomoc suszową ze środków budżetowych, których dysponentem jest Wojewoda (...). Oskarżony miał pełną świadomość tego, iż M. A. (1) jako członek komisji ma możliwość zmiany protokołu i swoim zachowaniem nakłonił ją do zmiany treści dokumentu, czego przed przybyciem oskarżonego nie miała zamiaru dokonać,

a zrobiła to jedynie na wyraźne żądanie oskarżonego.

Wątpliwości Sądu odwoławczego nie budzi również fakt, iż rzeczony protokół stanowi dokument w rozumieniu art. 271 k.k. Strona przedmiotowa czynu zabronionego z art. 271 § 1 k.k. polega na poświadczeniu w dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne, bez względu na to, czy ma on znaczenie na zewnątrz, czy tylko jest wykorzystywany na wewnętrzne potrzeby. Chodzi tu więc o faktyczną doniosłość prawną poświadczenia nieprawdy,

rozpatrywaną obiektywnie w oparciu o indywidualne okoliczności sprawy. Dokument, o którym mowa w art. 271 § 1 k.k., musi nie tylko odpowiadać cechom wymienionym w art. 115 § 14 k.k., lecz ponadto musi być wystawiony przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę do tego uprawnioną i zawierać w swojej treści poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości. Do takich dokumentów należą przede wszystkim dokumenty urzędowe w znaczeniu nadanym temu pojęciu przez art. 244 k.p.c. i art. 76 k.p.a., a ponadto inne dokumenty, którym moc dowodową nadają inne przepisy (SN z 9.10.1996 r., sygn. V KKN 63/96). Z uwagi na powyższe bezsprzecznie należy uznać, iż protokół jest dokumentowym urzędowym w rozumieniu art. 271 k.k., bowiem stanowi dowód tego co zostało w nim poświadczone.

Wobec powyższego, w oparciu o całość materiału dowodowego, zgromadzonego w toku postępowania sprawstwo oskarżonego A. K. nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego.

Kierunek apelacji obligował również Sąd odwoławczy do dokonania kontroli w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu, jednakże w tym zakresie również Sąd odwoławczy nie stwierdził żadnych uchybień.

Uznając winę oskarżonego, Sąd orzekający rozważył wszystkie okoliczności, mające wpływ na wymiar kary. Kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby wymierzona oskarżonemu A. K. jest karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu sprawcy, uwzględnia stopień winy oskarżonego jak również spełni swoje cele wychowawcze i kompensacyjne. Okres próby 2 lat będzie odpowiednio długi dla sprawdzenia postępów resocjalizacyjnych wobec oskarżonego. Sąd odwoławczy za zasadne uznał również zobowiązanie oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby. Wymierzona oskarżonemu kara grzywny w liczbie 150 stawek dziennych w kwocie po 50 zł uwzględnia możliwości majątkowe oskarżonego jak również stanowić będzie odczuwalną sankcję o charakterze finansowym.

W ocenie Sądu odwoławczego, kara orzeczona przez Sąd I instancji spełni cele prewencyjne wobec oskarżonego, jak również da zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł w pkt III wyroku, na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r.

o opłatach w sprawach karnych, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w 1/2 części czyli w kwocie 40 złotych i wymierzył oskarżonemu A. K. za postępowanie odwoławcze opłatę w kwocie 1.680 zł.

Robert Rafał Kwieciński Agata Wilczewska Waldemar Cytrowski